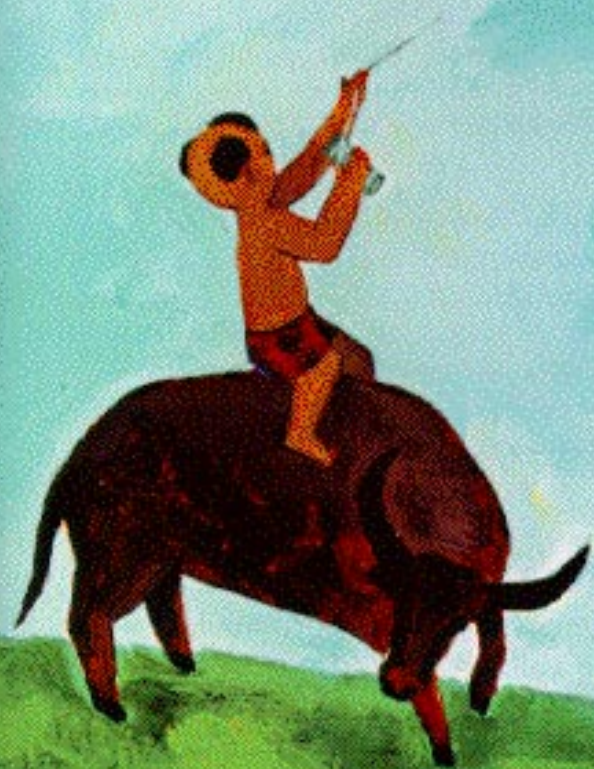

NON SÔNG

THE UNION OF VIETNAMESE STUDENT ASSOCIATIONS OF SOUTHERN CALIFORNIA
TỔNG HỘI SINH VIÊN VIỆT NAM MIỀN NAM CALIFORNIA

*nắng hạ
tình hè*

NON SÔNG MAGAZINE

Thư Ngỏ

BAN ĐIỀU HÀNH • ADMINISTRATION

Chủ Nhiệm • Co-Directors

Dan Tâm

Phạm Nhã Anh

Thư Ký • Secretary

Thái Ngọc Ngân

Thủ Quỹ • Treasurer

Nguyễn Hồng Nhi

Giao Tế • Public Relations

Nguyễn Lê Bảo

BAN BIÊN TẬP • EDITORIAL

Chủ Bút Việt Ngữ • Vietnamese Section Editor

Triều Miên

Chủ Bút Anh Ngữ • English Section Editor

Lê Thái Minh Đoàn

Thư Tín • Correspondent

Trúc Phương

KỸ THUẬT • ART AND PRODUCTION

Trình Bày • Graphic Design

Mai Ngọc

Vũ Hoàng Lân

Đánh Máy • Typing

Nguyễn Mai Trâm

Võ Khánh

Hình Bìa & Minh Họa • Cover Art & Illustrations

Vũ Hoàng Lân

Trình Bày Bìa • Cover Design

Steven Huy Nguyen at Q Graphics

Kỹ Thuật Internet • Webmaster

Nguyễn Quân

Phát Hành • Distribution

Võ Thành Đạt

TIẾP THỊ • SALES AND MARKETING

Quảng Cáo • Advertising

Phạm Trung

Kính thưa quý vị và các bạn,

Thật là một niềm vui lớn cho anh chị em chúng tôi tại Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam miền Nam California khi quý độc giả và các thân chủ đã nhiệt tình ủng hộ tiếp tay với chúng tôi trong việc phát triển tạp chí Non Sông.

Là một tạp chí hoàn toàn do các sinh viên trẻ thực hiện và nhằm để phục vụ sinh viên và giới trẻ Việt Nam tại hải ngoại, chúng tôi không có được một ngân khoản dồi dào để thực hiện. Có lúc chúng tôi đã nghĩ rằng chúng tôi không thể đem tạp chí Non Sông đến giới trẻ Việt hải ngoại nữa vì tài chánh đã cạn kiệt.

Nhưng với sự thiết tha đón nhận của các độc giả, chúng tôi tự nhủ phải duy trì tờ báo và đã cố gắng tiếp tục đem tờ báo đến cho quý bạn. Chúng tôi đã kêu gọi sự trợ giúp từ mọi phía. Hưởng ứng lời kêu gọi thống thiết của chúng tôi trong số đặc san tháng Tư vừa qua, nhiều độc giả thân thương đã giới thiệu bạn bè, người thân ủng hộ đặt mua báo dài hạn. Trong tháng qua chúng tôi đã đón nhận 20 bạn độc giả mới. Ngoài sự ủng hộ nhiệt tình của các độc giả, chúng tôi còn nhận được sự quảng cáo bảo trợ của các vị chủ nhân các cơ sở thương mại. Đến nay đã có gần 20 vị ủng hộ đăng quảng cáo bảo trợ.

Với sự hỗ trợ từ phía độc giả và thân chủ thương mại, chúng tôi sẽ tiếp tục nâng cao phẩm chất của phần nội dung và hình thức tạp chí Non Sông và cố gắng ấn hành nhiều hơn về số lượng để có thể đem đến cho nhiều độc giả hơn nữa. Hiện nay ngoài sự hiện diện tại các trường đại học toàn miền Nam California và tại khu vực Little Saigon, tạp chí Non Sông còn đến những tiểu bang trên toàn nước Mỹ và cả những miền đất thật xa như Nhật Bản, Nga, Na Uy, Úc, ...

Chúng tôi hy vọng sẽ tiếp tục nhận được sự ủng hộ từ phía quý vị và các bạn. Mong rằng các bạn sẽ tiếp tục giới thiệu tạp chí Non Sông đến bạn bè hay người thân. Đặc biệt nếu các bạn mới đặt mua báo sau số này, chúng tôi sẽ gửi tặng bạn một áo thun kỷ niệm của Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam Nam California. Và mong rằng chủ nhân các cơ sở thương mại sẽ tiếp tục ủng hộ quảng cáo bảo trợ cho chúng tôi để Non Sông tiếp tục phát triển.

Trân trọng.

Ban Biên Tập Non Sông

Mục Lục

Phóng Sự

Lễ Ra Trường tại trường Đại Học Golden West 9

Vấn Đề của Chúng Ta

Đừng Quên • Thanh Nhân 4

Bình Luận Văn Chương

Huyền Thoại Nhà Thơ • Minhí 36

Quan Điểm

Con Đường Sinh Viên • Nghiênn Uy 13

Bạn Trẻ Bạn Là Ai • Thái Hoà 17

Dân Chủ Phải Đi Đâu Với Trách Nhiệm 29

Đề Tài Bầu Cử 34

Truyện Ngắn

Rồi Có Một Ngày • Phương Giang 6

Hương Vị Tình Yêu • Hoài Phong 21

Cánh Hoa Ngày Ấy • Nhụy Lan 30

Lời Tỏ Vội • kdt 38

Dang Dở • Minh Lê 46

Trang Bạn Gái

Dung: Một Trong Tứ Đức • Bạch Thu Hà 42

Tùy Bút

Trại Hè Non Sông • *Tí Tiêu Tuy* 26

Chuyện Cười

Kỳ 19

IRC “Kỳ Cục”, Sinh Nhằm Năm Nhuận 33

Thơ

Hoa Lục Bình Mùa Hạ, Chiều Trên Đường Quê 3

Cơn Gió Thoảng Qua, Một Thoảng Mây Bay, Bụi Mưa 8

Phố Vắng Em Rồi, Hè Nhớ, Imitation 10

Ước Chi, Còn Yêu 15

Con Trai 16

Giấc Mơ Tuổi Nhỏ, Nỗi Hờn Của Bé 18

Tự Thán 19

Khúc Nhạc Lòng, Gửi Bé, Ngày Mai Cho Em 25

Hương Vị Tình Say 28

Vọng Cố Nhân, Đợi Em 32

Gió Thốc 35

Có Bao Giờ 37

Biển Mang Hồn Em Tôi 41

Thôi Rồi Bé Đã Yêu Anh, Hạt Đậu Phộng, Tình Yêu 45

Thư Tín & Tâm Tình Bạn Đọc 48

NonSong Magazine is a bilingual magazine published bimonthly by the Union of Vietnamese Student Associations of Southern California. Please send all inquiries, letters, submissions, subscription orders or address changes to us at *Tạp chí Non Sông* được phát hành bởi *Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam Nam California* mỗi hai tháng. Mọi thắc mắc, thư từ, bài vở, phiếu đặt mua báo hay thay đổi địa chỉ, xin gửi về cho chúng tôi tại:

NON SÔNG MAGAZINE

12771 Western Ave., Suite H • Garden Grove, CA 92641

Email: NonSong@aol.com or THSVNCali@aol.com

To obtain information, call: Tel (714) 893-3139 • Fax (714) 894-9549

Web homepage: http://vweb.net/thsv_ncali

Subscription rate is \$18.00 for one year within the United States and \$30.00 outside the United States

Lệ phí đặt mua báo dài hạn là \$18 cho một năm trong nước Mỹ và \$30 ngoài nước Mỹ

Please make check payable to / *Xin gửi chi phiếu để tên: The Union of VSA's of So. California* or **UVSA** and send to the address above / *và gửi về địa chỉ bên trên.*

Lá Thư Tháng 6

Hạ!

*“... Nhớ biết mấy nắng hồng mùa Hạ
Nơi quê nhà tắt tả ngược xuôi
Thân rời rã chí càng cao cả
Mộng vá trời lấp bể ngăn sông...”*

Nguyễn Xuân Thiều

Mùa hạ trong California không có hoa phượng nở đỏ rực trời làm tan màu tối, không có tiếng ve sầu tấu khúc nhạc tình quê; nhưng khi thấy nắng vàng lên, ngày bắt đầu dài thêm, đêm đến rồi đi nhanh hơn là khi mọi người biết: Hạ Về!

Hạ năm nay đến tự nhiên, không âm thầm cũng không ào ạt. Hạ thắm hồng như tấm áo lụa đào của người em gái nhỏ. Hạ duyên dáng, khiêm nhường trong nền trời xanh. Hạ trẻ trung với những cành hoa tím đang nở rộ. Hạ vui mừng cho mùa ra trường — mùa cắm trại.

Để đón hạ về, Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam miền Nam California đang chuẩn bị cho kỳ cắm trại “Về Với Non Sông” lần thứ 7 với chủ đề “Nhóm Lửa Thiêng”, các bạn trẻ Việt Nam cùng nhau nhóm lửa. Quanh ánh lửa bập bùng sẽ có những điệu ca hùng tráng vang lên để thúc giục chúng ta mau tiến bước; sẽ có những lời gọi chào nhau của các bạn trẻ để bắt tay nhau xây lại Non Sông, để nhắc cho nhau nghe những mùa hạ cũ; để nhớ lại cơn nắng hồng mùa hạ ở quê nhà.

Non Sông xin mời các bạn tham gia trại hè “Về Với Non Sông” lần thứ 7, bắt đầu từ chiều thứ Sáu 26 đến chiều Chủ Nhật 28 tháng 7 năm 1996. Chắc chắn bạn sẽ gặp lại những khuôn mặt cũ cũng như có dịp kết thân với những người bạn mới.

Bên cạnh đó, Non Sông đón hạ về trong tập san này: tập san với những vần thơ trữ tình từ những kỷ niệm về những mùa hạ nào đó xa xưa cho đến những niềm vui, nỗi buồn trong hiện tại; với những truyện ngắn và bút ký thật nên thơ mang âm hưởng của một chân trời tím. Tập san còn có những tin tức sinh hoạt cộng đồng, những kỳ trại hè, và những vấn đề chung của tuổi trẻ hôm nay.

Những bài viết ấy, Non Sông đã nhận được từ những người viết mới bên cạnh những người viết cũ. Dĩ nhiên, có thêm một bài viết là một niềm vui. Mong niềm vui đó sẽ mãi mãi ngọt ngào như dòng sữa mẹ, vẫn chảy đều đều để nuôi lớn Non Sông. Non Sông mong sẽ mãi đón nhận thêm nhiều, thật nhiều bài viết mới.

Ngoài ra Non Sông cũng đã nhận được những ý kiến đóng góp và những lời nhắn gửi ân cần từ các bạn. Toàn thể anh chị em trong ban biên tập đón nhận những đóng góp này với tấm lòng trân trọng đặc biệt. Ước mong sẽ được đón nhận những ý kiến đóng góp quý báu như vậy.

Ban Biên Tập

Hoa lục bình mùa Hạ

Mùa Xuân đi, tung gió những cánh diều
Mây biển nhạt, nắng hoe dần đôi má
Chiều xa hương sao nghe lòng rộn rã
Rồi nhớ nhau mỗi lúc hạ về...

Tit tấp chân trời

Ở một miền quê

Cổng trường ngày xưa bên bờ ao cá

Hoa lục bình nở đầu mùa hạ

Những đóa nào còn nung nấu trong tôi

Trường cũ, người xưa giờ đã xa rồi

Nhưng kỷ niệm vẫn còn muôn thuở

Đóa bèo tươi tôi ép vào tập vở

Người hái trao tôi cái thư ban đầu

Li nhí trong mồm tôi nói thật mau:

— Cảm ơn anh, màu hoa tươi lắm nhì !

Quê tôi nghèo không có loài hoa quý

Chỉ có cụm lục bình mang vị nước quê hương

Tuy Hòa bình yên tôi cắp sách đến trường

Người, từ Huế, vào quê tôi đi học

Tôi với người rồi được vào chung lớp

Cùng thi nhau gắng sức để học bài

Tôi mộng làm cô giáo ở tương lai

Người mơ ước được ngồi trên bục giảng

Rồi mỗi lần xuân đi hoa lục bình lại nở

Người lại hái trao tôi cánh hoa nở đầu tiên

“Dáng người cao khuất hẳn bóng chiều nghiêng”

Tôi xao xuyến nghe chuyện hè ly tán

Màu hoa ép, niềm tin mùa khai giảng...

Mùa xuân nay trong rặng liễu dần nhạt

Tôi lắng nghe hạ đến lại dâng sầu

Và giờ này người đang ở nơi đâu?

Cánh bèo tím ngày xưa người có nhớ!

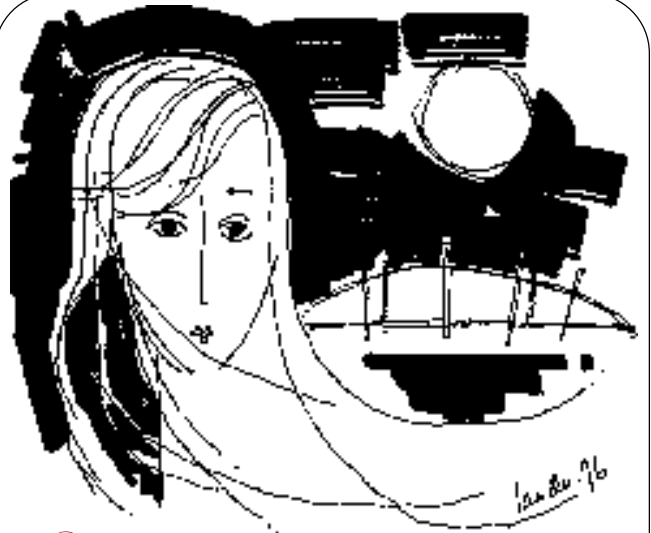
Ta xa nhau đã bao mùa hoa nở

Và riêng tôi đi hơn nửa địa cầu

Vẫn nhớ về miền quê cũ thân yêu

Tuy Hòa hiền lương một loài hoa màu tím!

Kiều Lê (UCS)

Chiều

Trên Đường Quê

(Nhớ TS và quê ngoại - Bến Tre)

Lèo đèo theo em dưới nắng chiều

Là đưa vẫy gọi gió hiu hiu

Thoăn thoắt em đi xa cách quãng

Sợ người ta biết chúng mình yêu

Hương tóc em bay theo làn gió

Hỏi hoa thơm nào dám tự kiêu

Muốn nắm tay em, bàn tay nhỏ

Để biết tìm người đập bao nhiêu

Đường đất dưng chân nơi đầu rạch

Cầu tre đôi nhịp vắt vẻo ngang

Lương lực dưng nhìn, em đỏ mặt:

Con gái mình làm sao sang!

Anh dắt tay em qua cầu khỉ.

Mặt trời đi ngủ ở đầu non

Cây cầu ai bắt, hay sợi chỉ

Nối hai đứa mình gần nhau hơn!

Hương Bình 94

(Chùm Thơ, “Nhớ Người và Quê Hương”)

VẤN ĐỀ CỦA CHÚNG TA

ĐỪNG QUÊN

Thanh Nhân

— Ê, anh có nghe vụ ông Trần Hồng húc sập cổng tòa đại sứ Việt Cộng bên Pháp không?

— Có. Mà thằng chả có được bình thường không vậy, chứ người bình thường ai mà làm như vậy?

— Ông đã dự tính việc này cả năm trước đó.

— Dự tính thì dự tính chứ nhiều tên không bình thường cũng dự tính cả năm trời để làm mấy việc điên khùng đó sao. Thằng chả đó chắc bị “mad” rồi.

— Sao tui mệt ông quá. Chừng nào ông Trần Hồng ổng húc xe ủi đất vào nhà ông thì ông hãy gọi ổng “mad”, đằng này ổng húc xe ủi đất vào Tòa Đại Sứ Việt Cộng..., Húc Xe Ủi Đất vào Tòa Đại Sứ Việt Cộng chứ không phải bất cứ nhà nào khác, ông nghe rõ không?

Đây là một mẫu đối thoại có thật mà người viết có dịp nghe và lấy làm suy nghĩ.

Kể từ ngày chúng ta mất nước đến nay đã có rất nhiều người dùng đủ mọi hình thức để đấu tranh chống Cộng. Có nhiều người thành công cũng như thất bại. Và cũng có những kẻ lợi dụng chiêu bài chống Cộng để trục lợi cho cá nhân mình.

Chúng ta còn nhớ năm nào anh Trần Văn Bá, chủ tịch Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam tại Paris, cùng những chiến hữu của anh đã bị Việt cộng đem ra xử tử vì “tội danh” yêu nước. Những người Việt nói chung và giới trẻ, sinh viên nói riêng đã mất đi những người con ưu tú của dân

tộc. Đọc lại những trang viết về anh và các chiến hữu, chúng ta không khỏi bùi ngùi, thương tiếc những vị anh hùng của chúng ta.

Rồi sau đó chúng ta mất đi giáo sư Nguyễn Ngọc Huy, chủ tịch Phong Trào Quốc Tế Yểm Trợ Việt Nam Tự Do. Có lần đi nghe ông diễn thuyết, người viết cảm thấy hơi bất mãn khi thấy ông phát âm không rõ, rất khó nghe. “Nói chuyện vậy thì đi diễn thuyết làm chi”, người viết thầm nghĩ như vậy. Cho tới sau này, khi giáo sư Nguyễn Ngọc Huy qua đời, người viết mới biết ông ta bị bệnh một chứng bệnh ung thư ảnh hưởng đến thanh quản và lưỡi nên ăn nói rất khó khăn. Biết trước mình sẽ chết vì cơn bệnh hiểm nghèo, ông ta đã cố dành hết những ngày tháng cuối cùng để bay đi khắp nơi vận động đấu tranh trong công cuộc chống Cộng. Cho đến giờ, mỗi lần nghĩ lại, người viết vẫn tự trách mình, không tìm hiểu kỹ người mà cứ xét đoán người ta một cách ấu trĩ.

Và còn nữa.... Chúng ta có quá nhiều anh hùng để ca ngợi. Nhưng chúng ta ngợi ca họ được thời gian bao lâu rồi chuyện cơm áo hàng ngày khiến chúng ta tạm quên họ. Những người anh hùng thật sự đó cũng không vì danh mà họ vì dân vì nước. Do đó họ không cần nghe những lời lẽ ngợi ca họ. Cái họ cần là sự góp tay của chúng ta trong cuộc đấu tranh chung đem lại hòa bình cho dân tộc.

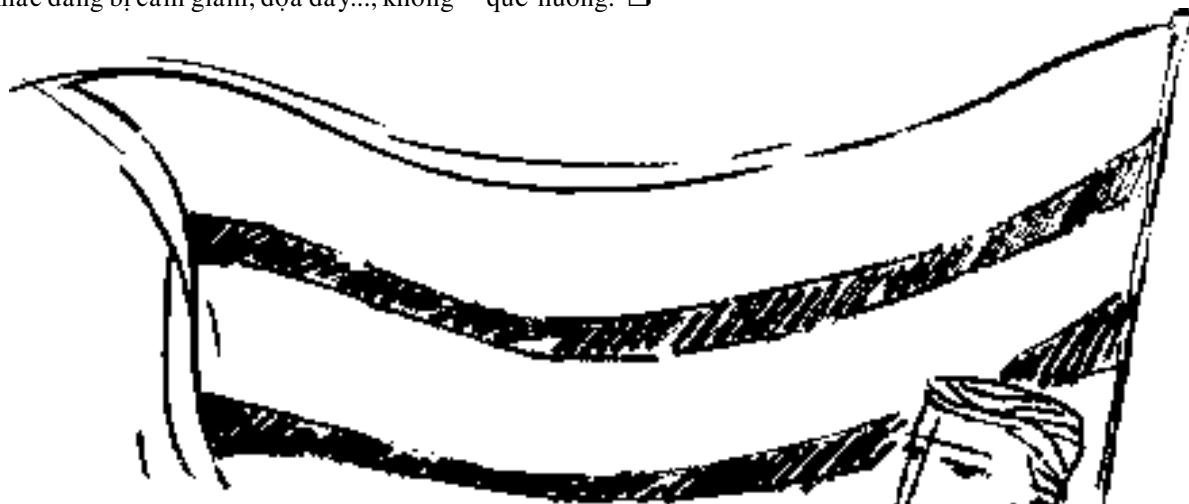
Cho tới giờ này, lúc mà chúng ta đang ăn học, làm

việc thoải mái trên vùng đất tự do, vẫn còn rất nhiều người anh hùng cách mạng đang bị giam cầm. Những người đó đang ngày đêm phải đối đầu với những âm mưu thâm độc của Cộng sản nhằm hạ thấp uy tín họ và cuộc đấu tranh chung của chúng ta. Chỉ cần một chút sơ hở là họ sẽ bị bọn Việt cộng khai thác để phản lại chúng ta.

Một giáo sư Đoàn Viết Hoạt, một Lý Tống cũng như bao nhiêu người khác đang bị cầm giam, đọa đày..., không

buổi sinh hoạt chung với nhau, còn gì ý nghĩa hơn khi cha mẹ kể cho con cái nghe những gương anh hùng dân tộc, anh chị kể cho em mình nghe những gian khổ mà quê hương mình đang trải chịu, bạn bè chia nhau những giấc mơ đẹp mà họ ước mơ sẽ làm cho dân cho nước mình.

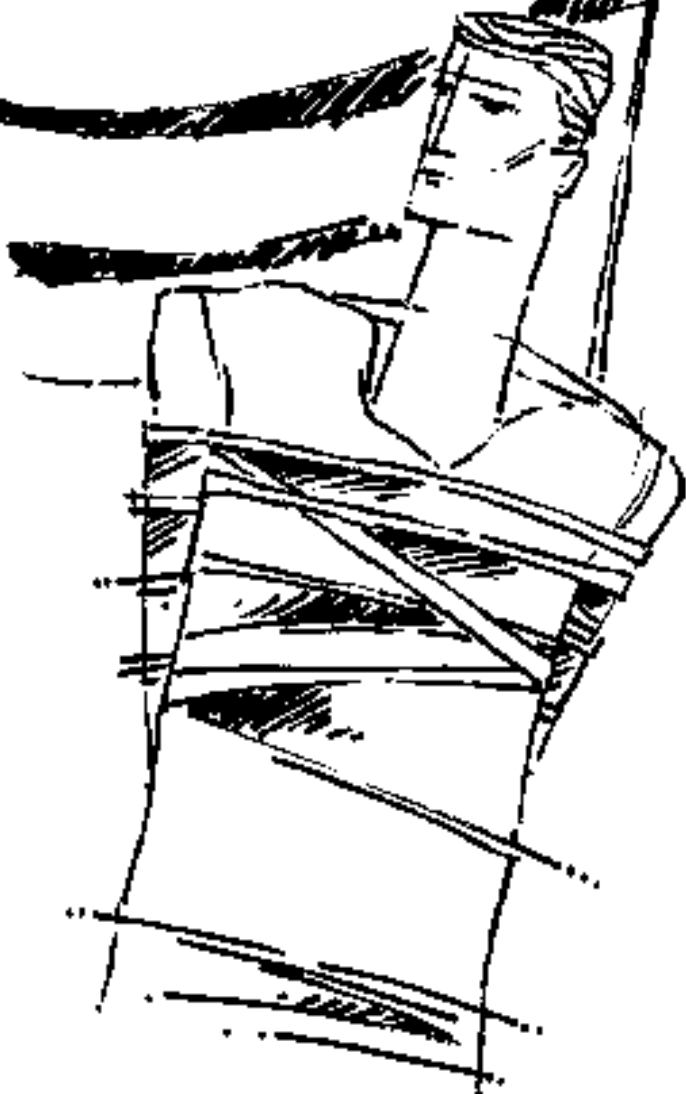
Có thể cái tinh thần yêu nước, cái lý tưởng cao đẹp sẽ được nung nấu mãi và sẽ có một ngày chín mùi cho quê hương. □

biết rằng ai trong số họ sẽ còn đứng vững, ai sẽ ngã, ai sẽ bị lợi dụng để tuyên truyền làm lợi cho Cộng sản. Nhớ và cảm phục họ chưa đủ, chúng ta cần phải có những hoạt động mạnh mẽ hơn để cứu họ ra khỏi tù ngục cũng như yểm trợ tinh thần, vật chất cho họ.

Cái gương của những người đã nằm xuống, đang đấu tranh là những bài học sáng giá cho những người trẻ chúng ta học hỏi. Nhìn họ chúng ta sẽ thấy mình cần phải học hỏi nhiều hơn, bớt đi cái “tôi”, cái “ta” to lớn của mình. Chúng ta hãy nhìn nhận rằng trong đám trẻ của chúng ta vẫn còn nhiều người, tuy chỉ với một chút tài mọn và một chút thành công, mà họ đã cho mình quá quan trọng và tự đánh giá họ quá cao hơn những gì họ đang có. Từ đó họ đâm ra tự cao ngạo và coi thường kẻ khác, cũng như tự làm giảm giá trị của chính bản thân họ. Nhìn gương sáng của những vị anh hùng xưa và nay chúng ta sẽ cảm thấy phải nhún nhường, khiêm tốn hơn để uốn nắn lại con người của mình được hoàn chỉnh hơn. Và hơn hết, chúng ta sẽ cảm thấy lúc nào mình cũng có một trách nhiệm trực tiếp hoặc gián tiếp với công cuộc đấu tranh chung của dân tộc.

Trong những bữa cơm thân mật của gia đình, những

RỒI CÓ MỘT NGÀY...

Vũ đã thay đổi rất nhiều sau khi trở về từ Việt Nam. Anh thường hay trầm lặng thả từng vòng tròn khói, suy tư. Có nhiều lúc anh hay nhìn trộm tôi với cặp mắt dò hỏi. Những lần bị tôi bắt gặp anh lại bối rối quay đi và tìm cách lảng sang chuyện khác. Cũng như bây giờ, anh đang ngồi cạnh tôi đó, nhưng tâm trí của anh dường như đã dạt về một nơi nào đó rất xa xôi.

— Vũ nè, em vừa nhận được giấy báo của UCSF. Họ bảo là đơn của em đã được chấp nhận rồi. Tháng Chín tới là sẽ vào học đó.

— ...

— Vũ!

— ...

— Vũ!

— Hả, Di nói gì vậy?

— Thì ra nãy giờ Vũ không có

nghe em nói gì hết. Tôi giận dữ.

— Anh... anh xin lỗi Di.

— Phải Vũ có chuyện giấu em không?

— Làm gì có. Có lẽ tại Di nhạy cảm quá đó thôi.

— Thật không? Nhưng sao linh cảm lại cho em biết Vũ đang giấu em một điều gì đó.

— Anh...

— Vũ có biết Vũ đã thay đổi rất nhiều sau khi từ Việt Nam về không? Có đôi lúc em cảm thấy Vũ không còn là Vũ của ngày xưa nữa.

— Vậy sao? Sao anh không thấy gì hết?

— Vũ không thấy nhưng em thấy. Ánh mắt của Vũ đã nói lên tất cả. Vũ ạ, Vũ thường nói là giữa chúng ta

không có bí mật thì tại sao bây giờ Vũ lại giấu em? Có chuyện gì sao Vũ không nói thẳng ra để hai đứa cùng bàn thảo. Trốn tránh sự thật cũng không phải là cách giải quyết đâu Vũ ạ.

Anh im lặng nhìn tôi thật lâu. Sau đó anh mở bóp rút ra một tấm ảnh đưa cho tôi. Người con gái trong ảnh thật đẹp. Cô ta có một cặp mắt thật to và đen. Đôi mắt ấy như muốn xoáy sâu vào tâm tư của người đối diện. Tim tôi chợt đập mạnh. Linh cảm cho tôi biết cô ta là ai và có quan hệ như thế nào với anh, nhưng tôi làm ra vẻ thản nhiên.

— Ai mà đẹp vậy Vũ? Có phải em gái của Vũ không?

— Di thừa biết là anh không có em gái mà. Cô ta là Liên, là...vị...hôn thê của anh.

Giọng anh khản đặc, có lẽ anh phải cố gắng lắm mới thốt nên tròn câu.

— Vị hôn thê à???

Tôi đang trông chờ một lời phủ nhận từ nơi anh, nhưng bây giờ tất cả đã là sự thật. Tim tôi đau buốt. Chưa lúc nào trong đời sống tôi lại có một cảm giác rạn vỡ hoàn toàn như thế này. Đời sống là vậy ư? Tất cả những toan tính của tương lai có thể nào lại thay đổi trong giây lát như vậy sao? Tôi có cảm giác của một kẻ vừa đánh vỡ mất một bảo vật quý giá nhất của hần. Cái cảm giác của mất mát pha lẫn sự tiếc rẻ cũng chỉ đến thế là cùng.

Chúng tôi im lặng nhìn nhau. Hoàng hôn đã xuống tự bao giờ. Chút

nắng vàng vọt cuối ngày vừa lóe lên những tia cuối cùng. Cảnh trời chiều bằng bạc và ảm đạm như tâm sự của chúng tôi lúc này. Cuối cùng thì anh lên tiếng phá vỡ bầu không khí nặng nề đang phủ chặt lấy hai đứa.

— Di, anh xin lỗi, anh không cố tình làm em buồn đâu. Nhưng mà...

— Đừng nói gì cả. Em hiểu những gì Vũ sắp nói ra. Trời lạnh quá, em muốn về nhà.

Những ngày tháng kế tiếp là một cơn ác mộng dài.

mình gục ngã một cách dễ dàng như vậy. Hãy dừng cảm lên đi mà đương đầu với sự thật. Đời sống không phải chỉ là chuyện của hôm qua hay hôm nay mà còn là của ngày mai nữa.

Có tiếng người con gái trong phone.

— Dạ anh Vũ đi vắng rồi, chị có chuyện gì cần nhắn với anh không?

— Dạ khỏi, cảm ơn chị. À nhờ chị nhắn với anh Vũ là có Di say bye với anh ấy.

Tôi tự giam mình trong phòng và từ chối trả lời phone của anh. Tôi cần sự yên tĩnh để tìm ra một cách giải quyết. Nhưng đầu óc của tôi trống rỗng, ý thức hệ bị tiêu hủy hoàn toàn. Có lẽ cuộc sống sẽ lặng lẽ trôi qua như thế nếu như không có một lần tôi bắt gặp hình ảnh của chính mình trong gương. Tôi đấy ư? Cái con bé lấm mồm lấm miệng cứ chí chóc suốt ngày của hôm nào sao bây giờ lại ủ rũ và tiêu tụy đến thế? Không thể nào! Có lẽ đó là một chuyện buồn thật đó, nhưng không thể nào tôi lại để cho

Hành lý đã chuẩn bị xong. Mười giờ sáng mai, tôi sẽ rời khỏi nơi đây. Tôi biết ra đi như vậy là tôi đang trốn tránh sự thật, nhưng có lẽ đó là một cách giải quyết khá vẹn toàn trong lúc này. Ít ra San Francisco sẽ không gọi lại cho tôi những kỷ niệm xưa. Còn ở đây từng con đường, từng góc phố, tất cả đều ghi khắc kỷ niệm của hai đứa. Tôi lặng lẽ châm lửa đốt tất cả hình ảnh của hai đứa. Khi nhìn những làn khói cuối cùng bốc lên, tôi mới bàng hoàng nhận ra rằng, lửa có thể đốt cháy được nhiều thứ, nhưng lửa không đốt cháy được kỷ niệm. Có

lẽ chỉ có thời gian mới xóa nhòa dĩ vãng. Tôi nhắm mắt lại, phải sẽ có một ngày ta lại quay về đây với một con tim lạnh lặn và một niềm tin mới. Phải, hãy vững tin ở ngày mai...

Phương Giang (GWC)

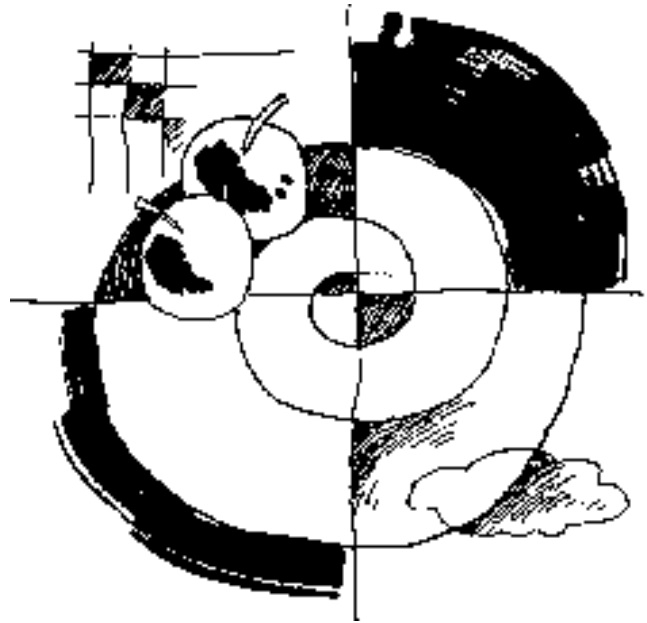
4/18/96

Cơn Gió Thoảng Qua

Không nắng hạ, không ve sầu
Không hàng chữ nhỏ đầu đây nỗi buồn
Chế bàn!

Đâu những niềm thương!
Tóc vờn hoa lá mái trường ngày xưa
Tình yêu! sợi nắng lụa thưa
Sợi rơi nhẹ nhẹ, sợi lùa theo mây
Thôi thì gió hẹn nhau đây
Để cho mây gió sum vầy trên cao
Mai này dù có ra sao
Nhớ mây!
Gió nhớ thuở nào còn nhau.

Hoài Vũ

Một thoáng mây bay

*Không hoa phượng, không mùa hè
Không trang lưu bút
Sao nghe ngậm ngùi?
Sách đèn!
Đâu những ngày vui!
Áo phai com nhạt cũng vùi ngày xanh
Tình yêu! Sương tụ đầu cành
Long lanh nắng sớm mong manh gió chiều
Thôi thì nhờ gió trao yêu
(Gió mây chắc hẳn không nhiều đối gian)
Mai này lớp vãn trường tan
Nhớ ai ta có mây ngàn trên cao.*

Hoài Vân

BỤI MƯA

Bụi mưa chiều thấm vội, ướt đường đi
Từng giọt rơi vang tiếng... nhẹ thăm thì.
Vương theo lá, ngập vườn hoa phượng vĩ,
Như kéo dài trong khoảnh khắc chia ly

Ta vội vui bỗng dưng buồn vô tận,
Xa nhau rồi chắc hẳn lắm sầu bi.
Mùa hạ đến trao lòng ta đau khổ,
Khi mai này mình lặng lẽ chia ly.

Mùa hạ đến mỗi người chia mỗi ngã,
Mình chẳng còn cặm cụi học bài thi.
Mùa hạ đến sao dường như vội vã
Lóng lánh rơi trong tiếng nhẹ thăm thì...

VŨ TRUNG NHÂN

Buổi Lễ Ra Trường tại Golden West College

Vào chiều thứ Sáu 31 tháng 5 vừa qua tôi được hân hạnh mời đến tham dự buổi lễ ra trường của bạn tôi được tổ chức tại khuôn viên trường đại học Golden West College.

Đúng 6 giờ chiều chương trình được bắt đầu. Các sinh viên xếp thành một hàng dài độ khoảng gần 100 mét hơn hờ vui vẻ tiến dần lên khán đài, như là những người lính đang thao diễn quân sự. Sáu giờ bốn mươi lăm lễ chào cờ được bắt đầu với quốc ca và một phút mặc niệm. Kế đến là lời giới thiệu các vị trong ban điều hành trường, ban cố vấn, các vị giáo sư. Và các sinh viên làm lễ ngồi ở hai dãy ghế dài hai bên dãy dành cho các vị giáo sư.

Thật là xúc động biết bao khi tôi nhìn thấy lá cờ Việt Nam Cộng Hòa màu vàng ba sọc đỏ phát phới tung bay ngay tại khán đài chính, nơi mà hàng ngàn cặp mắt đang đổ dồn vào theo dõi buổi lễ tốt nghiệp.

Mặc dù hôm nay trời nắng thật gay gắt, nhưng các khán giả vẫn kiên trì chờ đợi. Bất chợt, những lời khen ngợi của bà tiến sĩ Margie Lewis, phó hiệu trưởng trường, dành cho cô Trần Bích Vân, đã và đang vang dội tới khán giả khiến hàng ngàn khán giả chú ý lắng nghe. Được biết cô Trần Bích Vân, năm nay 21 tuổi, là người Việt Nam đầu tiên làm chủ tịch của Hội Đồng Sinh Viên Trường (As-

sociated Student Body), đồng thời là người được học bổng cao quý nhất trong năm của trường, R. Dudley Boyce Outstanding Student Award. Đây chắc chắn là một niềm vinh dự cho người Việt Nam chúng ta.

Buổi lễ ra trường hôm nay với con số được tổng kết là 800 sinh viên. Hai trăm chín mươi lăm sinh viên được cấp phát các chứng chỉ của trường. Và số sinh viên còn lại thì chuẩn bị lên trường khác học. Và 8 giờ tối chương trình được kết thúc, mọi người vui vẻ, và hãnh diện vì con mình đã có được ngày này. Còn các

anh em ra trường buồn và bịn rịn với ngôi trường vì nó gắn liền với họ bao nhiêu năm nay và phải xa những người thân yêu của họ, nhưng họ cũng rất vui vì họ đã tìm thấy cho mình một ý hướng và đường đi. □

Nguyễn Lê Bảo